

Γράφει η **Μαρία Πολυχρονιάδου**

Χθες έγινα αισίως **24**. Δεν ήσουν εκεί. Ούτε τις υπόλοιπες **23** φορές ήσουν εκεί.

Μεγαλώνω, μεγαλώνουν κι αυτοί π' αγαπώ. Τα χέρια τους ρυτιδιάζουν, τα σπλάχνα τους πονάνε, τα κόκκαλά τους σπάνε. Κι εσύ πουθενά.

Δεν είσαι εκεί να απαλύνεις τους πόνους από τα γερασμένα μυαλά μας, να διώξεις την κούραση από τα βαρυφορτωμένα πόδια μας. Ούτε να ανακουφίσεις από τις αναμνήσεις τα εκφυλισμένα μυαλά μας.

Κάποιοι λένε πως εγώ κι οι όμοιοί μου είμαστε τυχεροί.
Κάποιοι που δεν προλαβαίνουν να γεράσουν.

Κι ούτε για εκείνους είσαι εκεί. Να τους προστατέψεις από τον πόλεμο που ξεκοιλιάζει τα παιδιά τους.

Να τους φροντίσεις στην αρρώστια που τρώει τα σωθικά τους.

Να υπερασπίσεις τη γη τους που κάποιοι τόσο ξετσίπωτα τους κλέβουν.

Να τους καθησυχάσεις από την τρέλα που διαλύει το μυαλό τους.

Υπάρχουν κι εκείνοι-θαρρώ οι πιο φοβισμένοι-. Εκείνοι με τις άδειες ματιές και τις κενές ζωές. Που λένε ότι σε βρήκαν. Σου μίλησαν. Σε είδαν.

Μα είναι δυνατόν τα τέκνα που γνωρίζουν τον Πατέρα τους να έχουν τόσο κουρασμένα μάτια;

Κι υπάρχουν και κάποιοι ακόμα. Αυτοί που μας αρρωσταίνουν, μας βιάζουν, μας ξεκοιλιάζουν, τρώνε τις σάρκες μας κι αρπάζουνε τα όνειρα μας. Μα ούτε και για κείνους είσαι εκεί. Να τους νουθετήσεις, να τους μαλώσεις.

Είσαι ο χειρότερος πατέρας που μπορώ να φανταστώ.

Όχι μόνο άφησες στο έλεος τα τέκνα σου. Ζητάς και την αγάπη τους. Ξεδιάντροπα μας

αφήνεις να περιμένουμε την συγχώρεσή σου.

Εσένα, ποιος θα σε συγχωρέσει;